

Mariusz
Milski

poezja
wyjścia

wybór z utworów

Wiedza i łaska

Chrystus kosmiczny
wplątany w historię —
to najczystsza sól ziemi;
w życiu i umieraniu.

*Miłosierdzie Boże, spraw, bym gorliwie
wzywał Twoje Imię,
i radośnie mógł wystawiać
Twoją przedziwną wielkość.*

*Drożej Cioci Jasi
Mariusz Milski.*

Ciocia Jasia - Janina Jabłonka ps. okupacyjny „Jaga”
zasłużona pielęgniarka i pielgrzym rodzinny.

Mariusz
Milski

poezja
wyjścia
wybór z utworów

Autor:
Mariusz Milski

Tytuł:
Poezja Wyjścia

Wybór utworów:
Bożena Burakowska-Milska

Redakcja techniczna, projekt obwoluty i okładki:
Bożena Burakowska-Milska

Na obwolucie
zdjęcie Mariusza Milskiego z archiwum Poety

W publikacji
wykorzystano materiały z archiwum rodzinnego

Przypisy z Pisma Świętego
za *Biblią Tysiąclecia*, wyd. III, poprawione
Wydawnictwo Pallottinum, Poznań-Warszawa 1983

Współtraca graficzna:
Adam Dobrzyniecki

Korekta:
Anna Sidorek

© Bożena Burakowska-Milska
www.milski_mariusz.republika.pl e-mail: milska.bozena@op.pl

ISBN 83-918910-0-3

Opracowanie graficzne, druk i oprawa
Oficyna Drukarska
ul. Sokołowska 12A
01-142 Warszawa

Warszawa, kwiecień 2003

*Dziękując Dobremu Bogu,
że byliśmy tu razem:
Rodzicom moim,
Miłemu memu – Mariuszowi,
Jego ukochanej Matce – Antoninie
i Ojcu – Antoniemu
pracą tą oddaję hołd – pamięci,
1 – miłości,
2 – wdzięczności... ZAWSZE RAZEM
– Bożena*

*Składam serdeczne podziękowanie ks. Infulatowi
Edwardowi Majcherowi za wsparcie duchowe i moralne
oraz Barbarze Petrozolin za życzliwość i Serce.
Wszystkim, którym Mariusz był bliski, Książkę tę
ofiarowuję.*

Spis rzeczy

Poezja Wyjścia. Wprowadzenie

Część I. Wybór z utworów

- 1- Dzisiaj już kamienie
- 2- Jeśli zacząłeś szukać po omacku Azji
- 3- Dobrze jest widzieć nocą
- 4- Ale przyjdą
- 5- Na liściach igra
- 6- Znam zwiewne morza
- 7- Pewnej niespodziewanej nocy
- 8- Ja, poeta
- 9- Bóg lubi poetów
- 10- Świt, ciągle nowy
- 11- W tych korytarzach poskręcanych
- 12- Kto to nam kazał
- 13- Stworzyć to! poezję zupełną
- 14- Pytasz, co się wtedy stanie
- 15- Ponad wiekami przemkniemy
- 16- Powiedziałem: ponad wszystko
- 17- Jest Dobro
- 18- Wypowiedzieć „Ojczy”
- 19- Dobrzy poeci mażą się w tej glinie
- 20- Chmuro, chcę cię
- 21- Ziemia dojrzewa niby owoc
- 22- Bóg jest tym, czego pragnie dusza moja
- 23- Toporne bloki
- 24- Myśl, o aż lodowatych w swoim pięknie kwiatach
- 25- Wiosna zstępuje
- 26- Ziemia ożywiona
- 27- Przybijcie mnie do ściany
- 28- Bywa cisza, ale kto z wybrańców Bożych
- 29- Jaśniej niż tysiąc słońc

Część II. Zapis poetyckiej audycji w Radiu Józef

- 1- Psalm 104 (fragm.)
- 2- Dzieje Apostolskie 2, 1-4
- 3- Krzysztof Miński, „Błagalne zawezwania Ducha Świętego. Litania II”
- 4- Chwała na wysokościach Bogu
- 5- W odbiciu spojrzenia
- 6- Wiedza radosna o skończeniu bytu
- 7- Moi bogowie skrzą się na mych oczach
- 8- Ja też niosę Dobrą Nowinę
- 9- O Duchu Święty, Święty zstąp;
- 10- Izraelu, przyjmij mnie
- 11- Syn Człowieczeństwa
- 12- To nie Kościół zostanie na marginesie

Część III. Epilog. Kres...

- 1- Doświadczenia duchowe jednostek ludzkich
- 2- Chodźmy z pokorą po ziemi
- 3- Tylko Bóg potrafi
- 4- Gdy myślę o toporach
- 5- Logiczną odpowiedzią
- 6- Ładne są chmury Bóg w nich mieszka
- 7- Mówił mi, a ja słyszałem Jego słowa
- 8- Za dużo chciałeś
- 9- Ponad skłębieniem wód, ponad ciężarem ziemi
- 10- Stare to błędzisko, wreszcie, może jedyne
- 11- Nic nie zastąpi pustki po człowieku
- 12- On nas hoduje sobie
- 13- Prawda! Tylko nas Prawda wyzwoli
- 14- Nie będziesz służyć pieniądzom
- 15- Kiedy wszystko stanie się jasne
- 16- Do nóg Ci się ścielę
- 17- prof. Kazimierz Dąbrowski, „Posłanie do Nadwrażliwych" ....

poezja wyjścia wprowadzenie

Oblubienica

⁶ Przyłóż mnie jak sygnet do twojego serca,
Przyłóż mnie jak sygnet do twojego ramienia!
Albowiem miłość mocna jest jak śmierć,
A namiętność trudna jest jak świat podziemny,
A jej żar jest żarem ognistym,
Płomieniem Boga!

⁷ Bezmiar wód nie ugasi miłości
Ani strumienie jej nie utopia.
Wzgardzony będzie człowiek, który chce kupić miłość
Majątnością domu swojego.

Fragment „Pieśni nad Pieśniami”, przełożył z hebrajskiego Roman Brandstaetter
1988 r. Wydawnictwo Poznańskie

„...O, jak piękny jest świat ducha. I jak rzeczywisty – że to życie zewnętrzne jest w porównaniu do niego marną uludą, bezsilnością.

Jezu, daj mi moc i mądrość, abym przebrnęła tę straszną puszczy, aby serce moje umiało znieść cierpliwie tęsknotę za Tobą, o Panie mój.

...Wiem, że mnie miłujesz miłością Oblubienca, a to mi wystarcza, choć nas dzieli przepaść wielka, boś Ty Stwórca, a ja stworzenie Twoje.

15 I 1937. Nie zagości smutek w sercu kochającym wolę Bożą. Stęsknione serce moje za Bogiem odczuwa całą nędzę wygnania. Idę odważnie – choć ranią się stopy – do ojczyzny swojej, a w tej drodze posilam się wolą Bożą, ona mi jest pokarmem. Wspierajcie mnie szczęśliwi mieszkańcy ojczyzny niebieskiej, by siostra wasza nie ustała w drodze. Chociaż jest straszna pustynia, jednak idę z czołem wzniesionym i patrzę w słońce – to jest w miłosierne Serce Jezusa”.

Fragmenty „Dzienniczka” św. Faustyny Kowalskiej drukujemy za: Dzienniczek.
Miłosierdzie Boże w duszy mojej. Wydawnictwo Księży Marianów, Warszawa 2000.

Wiersze Nowe. Przewodność

...Odpowiedział powstając,
masz być śpiewakiem
Bożej Prawdy
na ten przedział czasu.

Poezje Wyjścia. Stacja, logograf

Na rogach światła czuwaj, —
tego, co jest więcej niż
dostępkiem mózgu.

...Na straży, daleko,
śpieszę: nie oglądając się
na żadne —
gdzieś —
słowo.

Wiedza i laska

...Ty idź dalej
bo jest droga —
Poezja Wyjścia.

Fragmety wierszy Mariusza Miłskiego z tomu „Spirala światła”

poezja wyjścia

część I
wybór z utworów

Poezje Wyjścia. Miary zbawienia

Dzisiaj już kamienie...
Dzisiaj, dzień śpiewa o tym,
splątanie nocy pogłosem nadziei —
Prostują się drogi wezwanego Miejsca,
którym jest Człowiek, aniołowie Ziemi
wędrują śpieszniej do swoich przeznaczeń, —
na prawomocnie posiadanym świecie,
i w jednej materii, bliskiej,
jak Chrystus — Obecny
pielgrzymom
odkupienia, —
przez świętą miazgę
niewypełnienia się, niespełnienia
i topór
pouczeń historii.
Tak wędrujemy w bogomyślny sens: —
Przez wycucie i zrozumienie ostatecznych wartości i celów
do jedności z Drogą, Prawdą i Życiem,
Przez miłość na Ziemi do nieziemskiej miłości,
Przez dobroć na Ziemi do dobroci Nieba,
Przez wesele, prawość i wolność
na Ziemi Synów Bożych
do wesela, prawości, wolności zbawionych i uwielbionych,
I przez sprawiedliwość na świecie
do sprawiedliwości Królestwa Niebieskiego,
Przez pokój ziemski
do odwiecznego
Księcia Pokoju,
Przez dostatek dóbr ludzkiego świata
do obfitości Niebieskiej Ojczyzny,
Przez chwałę Ziemi Synów Bożych
do chwały Nowego Jeruzalem. —
Tak wędrujemy w bogomyślny Sens
Miarą zbawienia.

Z cyklu /W innym wymiarze/

Jeśli zacząłeś szukać po omacku Azji,
która jest krajem pięknym, najpiękniejszej zjawy —
to miraż ten byłby największym przekleństwem,
gdyby nie leżał czujny w wyciągnięciu ręki.

Śpiesz się, gdyż wpełza z wolna czas apokalipsy
i nawet boska Azja ulegnie wzgardzeniu
i śnieg przeczysty obsiadą robaczki, —
tylko wpierw porzuć mędrców wyleniałych,
którym wyłazi futro spod ogona.
Gdyż Azję trzeba samemu pochłonać!

Wielki był przecież czyn krwawej Granady
i rozszalałych herosów w śmiertelnych uliczkach,
ale najważniejsze — to bosko zazgrzytać zębami:
i historia się spełni w sąsiednim wymiarze.

Z cyklu /W innym wymiarze/

Dobrze jest widzieć nocą
Cień drzewa rozkrzyżowany
i Chrystusa spowitego w historię,

bo na przeczystym śniegu Syberii
czeka już na nas tysiące nieśmiertelnych oczów —
i tylko gdzieś wyrasta tajemnicza ziemia
będąca wstępem do metafizyki.

Więc chciałbym wziąć cię za rękę, przeciwko libido,
gdyż tutaj można być tylko nieszczęśliwym bogiem

---

ale gdy przebrną stopień skończonego zimna
powrócę do nich,
albo zawisnę na świętej pajęczynie
opuszczonego strychu,
gdzie czekasz na mnie zamknięta.

Z cyklu /Czas apokalipsy/

Ale przyjdą —
Tak. Przyjdą bohaterowie,
poeci — zamawiacze bogów, —
gdzie się zwija i rozpręża w konwulsjach
bankrutujące widmo słonecznego świata —

naprzeciw wszystkim gadającym pięknie
o jedno wycie przed czasem: Za Późno: —
tej robacziwej maszyny, która nie rozumie
zwykłego przemijania tysiąca pokoleń,
ze wszystkimi swoimi cudami zdechłymi.

Tylko się Ziemia zwija i rozpręża,
jak ogromna dżdżownica z wejrzeniem kobiety;
a to wypływa z tego, że nie wiemy
gdzie powstaje konkretne, ostre światło szczęścia —
to samo w tym samym — Człowieka Natury.

Więc morze i ziemia sprzyjają nam bardzo,
i spokój jest w każdym wiatrolistnym drzewie;
ostatnie słowo wpisało się w Niego.

Z cyklu /Opętanie/. Błogosławieństwo o kolorach

Na liściach igra
Bogopochodny promień —
pochłania nas zwycięsko
nurt błogosławiony.

Niech was porazi błogosławieństwo
światłości kremowo-różowej,
w ożywiający tchnieniu
klarownie ciemne i szare,
niech was nawiedzi błogosławieństwo
przenikliwie niebiesko-stalowe! —

gdy rośnie nieobliczalnie ten pejzaż
utkany
z białości, zieleni, nadziei...

Z cyklu /W innym wymiarze/

Znam zwiewne morza
i stalowe fale w natchnieniu oczyszczają brzegi.
Od krańca do krańca śniące rzeki
łagodnie przywracają zmarłych do istnienia.

Dobra jest Ziemia. I Ciemność. I Śmierć, —
albowiem przebaczenie wzięło się z Człowieka,
który pogardził sobą... nie dźwięczną padliną,
wyniośle nie widzącą. —
W czas apokalipsy.

Którzy rozpięci na nieśpiewnych krzyżach,
z wyroków rzeczy włókna stawili na kamień, —
rzadko widzący boskość w zawiesistym świetle:
tak umniejszeni... że już w Doskonałość —

spadają głucho, nieprzytomnie. Do źródeł Rzeki.
Czy? do kolan Pana, —
niepowstrzymanie
we wzniosłość spowici

w dopowiedzianą
białość.

Wiersze Nowe. Obecność

Pewnej niespodziewanej nocy
rozpisałem
osiem metafizycznych wierszy
ze światłości uczuć.

Kładłem się spać późnym świtem
więcej niż szczęśliwy,
więcej niż zmęczony,
mniej niż realny.
Ubłogosławiony.

* * *

Ja, poeta
pojąłem ziemską kobietę.
Ja, poeta, nie jestem wielki.
Jestem rękawem bluzeczki,
którą włożyła do ślubu.

Na dzień pierwszego czerwca

Bóg lubi poetów
i tylko na ich grzechy
jak na dzieci
patrzy ze zmarszczonym uśmiechem.

Poezje Wyjścia. Legat

Świt, ciągle nowy,
korona różowa z cierni,
tylko dla mnie.

I musi być, gdziekolwiek,
król poetów;

który zebrałby łaskawie/
zobrócone,
na przemiał
powzięte,
plony, wiersza mowy.

Z cyklu /Książę/

W tych korytarzach poskręcanych,
z wszelkiej radości oskrobanych, —

w obliczu rzeczy z udręczenia śniętych,
pośrodku światów skłębionych choć świętych ——

osaczony boleścią, pełen nieistnienia
Nowe Życie wieszcząc stworzeniu,
ja, król, błazeński bo niewinny

uległem w nędzy zniszczeniu.

Książę. I

Kto to nam kazał
widzieć Księcia,
a później w Niego wierzyć,
i później płakać po Nim?

Wiersze Nowe. Wola konieczności

Stworzyć to!
poezję zupełną
prześwitywania
płodów genesis
przez okrąg magmy ——

wywodząc światło
coraz wyraźniej,
aż do kryształu

oblicza rzeczy.
Odsłonić byt.

Przejść przez ogrody
Prawa człowieka
unaczynione
potem nadziei. —

Rozpościerają się
o poranku
drżeniem zapachu
strzelistych alej.

UJĘCIE:

„Mistyka i eschatologia zdają się utożsamiać. Doświadczenie mistyczne chrześcijan, całe życie wewnętrzne Kościoła zawiera się w oglądzie rzeczy ostatecznych, w realizacji Boskich obietnic, w nadejściu Jego Królestwa”.

Divo Barsotti, *Misterium chrystianizmu*

Pamięci patriarchy ekumenicznego
Atenagorasa I

Zapytany o granice czasu

Pytasz, co się wtedy stanie.
Tak będzie: wszystko, co jest
dąży do pełni swego bytu
lub pełnej nicości.

Materia?
Jest naszą ukochaną narzeczoną,
którą poślubimy w Bogu —
jak i ten świat
niedoskonały, pełen nadziei,
w drodze.

Atenagoras I (1886–1972) abp Konstantynopola i prawosławny patriarcha ekumeniczny. Na zaproszenie rzymskiego Sekretariatu do spraw Jedności Chrześcijan wysłał obserwatorów na sesję Soboru Watykańskiego II (1962–1965) zwołanego przez papieża Jana XXIII. W 1964 r. spotkał się z papieżem Pawłem VI w Jerozolimie. Dzięki postawie otwartej zyskał sobie w chrześcijańskim świecie opinię największego spośród patriarchów Konstantynopola oraz jednej z najwybitniejszych postaci chrześc. XX w.

Zapytany o Bożą obecność

Ponad wiekami przemkniemy,
tysiąclecia umkną nam spod stóp
otrząśnięci w locie
z mistyfikacji kryształu.

Przybędziemy do Niego,
wnikniemy w odwieczne zamysły —
zapłacemy ze szczęścia
i wstydu.

Tak zrozumiemy Bożą
wszechprzylegliwość.

Zapytany o tajemnicę Bóstwa

Powiedziałem: ponad wszystko,
nie ma określenia.
Znalazłem: niesłuchany,
Bóg jest Niesłuchany!

Najbliższy nam —
nie taki jak my.
On, nasz bliźni,
starszy
i mądrzejszy —
w swej wiekuistej chwale
kocha nas przez wolność.

Trzy wiersze Mariusza Milskiego opublikowane zostały
w miesięczniku „Życie i Myśl” (1974 nr 10) i były debiutem poety.

Wiersze Nowe. Przejście. Ostateczność

Jest Dobro,
które zabija i ożywia

Jest Piękno
przekłete,
które eksplodując dławi —
jakby bez tchu, nieobliczalnie:
Nowe, chwalebnie zmartwychpowstanie.

Jest człowiek
jak wrota żelazne kłamliwych korzyści;

aż poza śmierć posłuszny swemu, —
chytro-krnąbrny i zwalisty
gad Ziemi pełzający.

Jest BÓG. Niesłychany.

Wiersze Nowe. Granica „zero”

Wypowiedzieć „Ojczy” —
jest więcej
niż zamknąć Kosmos
między zębami: —

Natłoki sprawnych
Galaktyk,
do sensu —
nagie planety,
z wszech-liczącymi
im kurzy niepokój,
nakręconymi robotami.

Najmniejsze zdjęcie zasłony
z wytęsknionej Ojczyzny,
tyle jest warte, ile
są warte nasze z niej blizny.

Wiersze Nowe. Dobrzy poeci

UJĘCIE:

„Cóż będę czynił w tak strasznym boju,
wąły, niebaczny, rozdwojony w sobie?”.

Mikołaj Sęp Szarzyński, *Sonet IV*

Dobrzy poeci mażą się w tej glinie
nieodpartego dzisiaj
nacisku krzyku —
nawołując się coraz zawilej,
jak gdyby chcieli ukryć wiadomości
rżące w gardłach ptaków.

Czy, nie z żywego to mięsa
wierteł oczu
rozprężają i wioną
do ognia pomroki!

Z cyklu /W innym wymiarze/

Ziemia dojrzewa niby owoc.
Bóg — zerwie go łaskawie
w świetle promiennych tak /łask/
i Nowym,

-----
co wypowiedzieć nie potrafię
i przez łzy .....

Jesteśmy tu, wzięci z Światłości,
w Światłość się mamy obrócić.

Hosanna¹

¹ Hosanna po aramejsku może oznaczać: „Chwała niech będzie”.

Wiersze Nowe. Przejście. Boleść mistyczna

Bóg, jest tym,
czego pragnie dusza moja.

Nie jem, nie piję i nie modłę się
wyczekując na Boga mojego —
zapadam się w milczenie.

W mózgu mym umęczonym,
w ciele — zaplątanym
wyglądam Go nieodmiennie,
czyby się gdzie nie znalazł.

Już wiem, już wiem na pewno
i nie przyjmę innych wiadomości:

Bóg — jest tym wszystkim,
czego pragnie moja dusza.

Z cyklu /Opętanie/. Boleść metafizyczna

Toporne bloki, bez-serdeczne chmury —
w Mieście tym, Panie, nie jestem prawdziwie; —
wszystko są rzeczy; — nieistotny promień
węszy po skórze, po szklarnie oczu ~
w harmonii orkiestr poskręcanych gwoździ,

puszek, pudełek i obleśnych kwiatów, ——
na ziemi płaskiej, jak więzienna misa,
(pohaftowanej w babilońskie wzorki)
obojętnej i błażej wśród niedojasności.

W mieście tym, Panie, nie jestem prawdziwie,
tu, gdzie umieram: tutaj się nie rodzę: ——
tam jest me serce, gdzie jest Chwała Twoja, ——
w Sens się przemienię, gdy Cię spotkam w drodze.

Z cyklu /W innym wymiarze/. Fryderykowi Hölderlinowi

Myśl, o aż lodowatych w swoim pięknie kwiatach,
silniejszych od śmierci, realniejszych od życia,
po cienkiej strunie szaleństwa porywających miłość
do nowych obrazów, —
wiedzie przez nieokreślone, ale nieodparte
samostosy wszystkich innych celów.

Dokąd prowadzi światłość
tego, co już jest raczej ponad ukoronowaniem
ostatecznych pragnień, jak Sąd Ostateczny ——
żre i żre najjaśniejsze amfilady mózgu,
póki nie spocznie —— księżę w swej ojczyźnie
i prawy spadkobierca
wśród podniesionej do tajemnic Człowieka materii.

Myśl to o ludziach ludzi,
istnieniu istnienia,
odzyskanej wolności
i spełnionym pięknie —
okrytych płaszczem
ekstremizmu radości.

Czas i przestrzeń trzeba odkopnąć, jak plugawego psa,
jeżeli nie są rodzeniem się
tak wyglądanego przez poetów Eteru, —
oczywistości wszystkich
wyzwolonych od pokornie tępego przeżuwania
codziennego pyłu słaboznaczej ziemi;
trzeba porzucić siebie ciężarnych w nieobecność
na dalekich polach — stanowiących,
o aż lodowatych w swej harmonii kwiatach.

Fryderyk Hölderlin (1770–1843) – niemiecki poeta klasyki; wyrażał w swej twórczości humanitaryzm i tęsknotę za idealnym porządkiem społecznym.

Z cyklu /Opętanie/. Brzemie

Wiosna zstępuje,
znowu,
nad łąkami —
i łabędzie — śniące
polatują.

Także, w symetriach miasta
otwierają się domy
ożywione nadzieją
nowego,
i kwiaty porozumiewają się ukradkowo,
w gniazdach balkonów,
o czystości słońca.

Wzrasta niepowstrzymanie
pęd do radości
u ludzi i zwierząt;
że jeszcze się czuwa
i pochwytuje
niebłahy przecież płomień
żywego istnienia —
z sekundy na sekundę
do ostateczności...

Lecz ja, spoczywam
w zaułku mojego serca
nieobecny temu-
pod pylonami
przeznaczenia,
i jak przygwożdżony,
wypatrując wzniosłego wyzwolenia
z wymiarów
kryształowej góry :
położonej
na obraz
i podobieństwo
zżerającego mnie
Mitu.

Z cyklu /W innym wymiarze/. Summa

Ziemia ożywiona,
i zieleń obmyta
w oddechu Boga
igra radośnie.

Miłość łagodnie
przenika ludzi,
a oni współwólnie
odpowiadają.

Ogrody stoją szepczące
w skupieniu, w nadziei,
gdzie nowe,
jak kłocze sensowne
wyrasta nieśpiesznie.

I mierzwa i miazga
są prześwielone
w rodzący się nowy porządek.

Tak dzieje się wszystko
w jasnej obecności
Prowadzącego,
lecz poprzez czas
w niedocieczonej męce konieczności.

Jeden z wierszy nagrodzonych w III Ogólnopolskim Konkursie Literackim im. Leopolda Staffa
Skarżysko-Kamienna – Starachowice 2000

Wiersze Nowe. Ta oczywistość

Przybijcie mnie do ściany
zakneblujcie,
abym z radości
nie uciekł od siebie,
ciśnijcie mnie przez gwoździe powietrza

Bo żyje Bóg!
cały w swym Jestestwie,
i dlatego
może,
w każdym prochu chwili
przyjść tutaj do mnie
w gości.

Pogodne lato

Bywa cisza, ale kto z wybrańców Bożych
zna ciszę doskonałą.
Jest całkowicie cicho, tylko z daleka
wionie zapach kwiecia lipy,

i kwiatów migdałowca, podobnych do
zapachu świętości Boga, także róże,
i tchnienia jakby kryształu ze złota, w lekkim
wiewie, wyczuwalnym fizycznie, a przecież,
zupełnie bezgłośnym.

Zapach świętości Boga w lekkim wietrzyku
z kwiecia lipy, z miasta kryształu ze złota, —
jakiegoś na miarę Boga, nieznanego nam,
migdałowca.

Nie do opisania w ludzkiej mowie, słodkie.
Nie są to zupełnie perfumowane landrynki:
coś, o wszystkie nieba przeciwnego.
Nieruchoma, o absolutnej mocy, ciepła, słodka,
widzialna wibracja.

Pieśni. Chwała Jesieni. III

Jaśniej niż tysiąc słońc,
czyściej niż tysiąc śniegów
zorzy polarnej.
Na drugim brzegu —
wezwie nas po imieniu,
Książę Października.

poezja wyjścia

część II

zapis poetyckiej audycji
w Radiu Józef

Zapis audycji poetyckiej, którą nadało Radio Józef (na fali 96,5 fm) w Warszawie — 16 maja 1997 roku o godz. 23.15 — na okoliczność obchodzonego w Kościele święta Zesłania Ducha Świętego.

Wiersze Mariusza Milskiego o Duchu Świętym przeplatane były fragmentami tekstów:

-1- Psalm 104;

-2- Dzieje Apostolskie;

-3- „Błagalne zawezwanie Ducha Świętego Litania II”

Krzysztofa Milskiego

oraz muzyką m.in. Karola Szymanowskiego, Ch. W. Glucka, J. Sibeliusa.

Autorzy audycji:

Przygotowanie: Bożena Burakowska-Milska

Realizacja: Paweł Kęska

Recytacja: Patrycja Michońska

Michał Kęska

Paweł Kęska

PSALM 104

Hymn na cześć Jahwe, Stwórcy wszelkiego stworzenia

²⁴ Jak liczne są Twe dzieła, Jahwe!

Wszystkie je uczyniłeś mądrze,
ziemia jest pełna Twoich stworzeń.

²⁵ Tu morze wielkie i szerokie na obie strony,
tam mrowie niezliczone wielkich i małych zwierząt.

²⁶ Tam okręty ciągną swoim szlakiem,
Lewiatan, którego stworzyłeś, aby się zabawiał.

²⁷ Wszystkie inne czekają na Ciebie,
abyś im dał pokarm w czasie swoim.

²⁸ Gdy im dajesz, zbierają;
gdy rękę swą otworzysz, sycą się dobrem.

- ²⁹ Gdy zakrywasz twarz Twoją, przerażają się,
odbierzesz im dech — marnieją
i powracają do swojego prochu.
- ³⁰ Poślij ducha Twojego, a będą stworzone,
i odnowisz oblicze ziemi.
- ³¹ Niech chwała Jahwe trwa na wieki,
niech raduje się Jahwe z dzieł swoich.
- ³² Spójrzy na ziemię — drży,
dotknie gór — dymią.
- ³³ Przez całe me życie pragnę śpiewać Jahwe
i grać mojemu Bogu zawsze.
- ³⁴ Niech miła Mu będzie pieśń moja,
Jahwe jest moją radością!
- ³⁵ Niech znikną z ziemi grzesznicy
i niech nie będzie już występnych!
Błogosław, duszo moja, Jahwe! Alleluja.

*Fragm. Psalmu 104 „Psalmy”, Pallottinum 1986,
tłumaczył ks. Stanisław Łach (+), uzupełnił do druku ks. Jan Łach.*

Zesłanie Ducha Świętego

2 ¹ Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. ² Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wichru, i nappełnił cały dom, w którym przebywali. ³ Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. ⁴ I wszyscy zostali nappełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.

*Dzieje Apostolskie 2,1-4
Pismo Święte Nowego Testamentu
Pallottinum, Poznań-Warszawa 1982*

KRZYSZTOF MILSKI

Błagalne zawezwania Ducha Świętego Litania II

Duchu Święty Boże
zmiłuj się nad nami
zstap, prosimy Cię Panie

Duchu Święty Współistotny Ojcu i Synowi
zstap, prosimy Cię Panie

Duchu Święty Stworzycielu
Duchu Święty Dawco życia
Duchu Święty Ożywicielu
Duchu Święty Odnowicielu rodzaju ludzkiego
Duchu Święty wytrwały Nauczycielu
wszystkich stworzeń

Duchu Święty Pocieszycielu
Duchu Święty Doświadczycielu
Duchu Święty Wspomożycielu
Duchu Święty Oznajmicielu
planów Bożych

Duchu Święty Wyzwolicielu z mocy grzechu
Duchu Święty Pokoju i Pojednania
Duchu Święty tchnienie życia na wieczność
Duchu Święty kształtujący wszelkie ciało
Duchu Święty Pewny Przewodniku
Duchu Święty przybywający na głos
wzywającego

Duchu Święty Dawco darów siedmiorakich
Duchu Święty Mistrzu życia wewnętrznego
Duchu Święty Przekazicielu mądrości Bożej
Duchu Święty pozwalający człowiekowi
rozumieć wolę Bożą

Duchu Święty ukazujący i wykonujący
znaki czasu i objawienia

Duchu Święty utrwalający swe dary w czasie pokoju
i jednoczący z Bogiem w rozpacz

Duchu Święty płomieniu wiary, nadziei i miłości
Duchu Święty ukazujący potęgę sprawiedliwości
Duchu Święty radości ludu wybranego
Duchu Święty nawracający błądzących
Duchu Święty Światło w nocy mistycznej

Duchu Święty trwający wiecznie
i we wszystkich stworzeniach

Duchu Święty ogarniający dusze stworzone
w niebie i na ziemi

zstap, prosimy Cię Panie

odnajdziemy przeczystość
różanych oddechów.

**Słowo
o mityce eschatologicznej**

Wiedza radosna o skończeniu bytu,
jak tęcze mostów
wzbija się na ostrołukach
czystości — otworzenia się
i sposobach łaski.

Nie jest myślą i nie jest uczuciem.
Jest przeniknięciem i trwaniem,
oświeceniem —
i światłością.

Gdzie wszystko, co unosi się
na wietrze zbawienia
jest niezniszczalne —
a przez to możliwe.

Z cyklu /W innym wymiarze/. Zdarzenia

Moi bogowie skrzą się na mych oczach
podmuchami złotego pyłu —
i przybywają
w dreszczu rozumnym
piękna
wszystkich owoców roku.

Idę i przechodzę bez goryczy
podniesiony słodkim przecuciem;
gdyż najdzielniejsi z nich
i najdobrotliwsi —
o prześwielonych promieniami ciałach
są mymi przyjaciółmi.

Łączymy się znów, w korowodzie
spojrzystych powiewów
Ducha Ziemi,
poddającego nam
radośnie,
już wyzwoloną od niedoskonałości,
upragnioną materię
i historię ludzką...

Lecz zanim skończył pisać swój wiersz
został porwany
do sprzyjających mu zawsze
Nowych Ogrodów,
aby był żywym świadkiem
nadziei.

Poezje Wyjścia. Ewangelia odblasku

Ja też niosę Dobrą Nowinę,
euangélion,
że Jezus Chrystus jest naszym bratem, —
we wspólnej „krwi i kości” przedwiecznego Ojca,
On, zrodzony bez kamienia grzechu.

W Którym się mieści cała pełnia Bóstwa, —
jesteśmy Jego początkiem, zarodkiem, genem —
podążający do swojej naturalnej pełni
wyłącznego Synostwa,
każdy, do wyłącznego Synostwa i Jednorodzenia, —

my wszyscy, nierozłącznie — w jedności Zbawiciela
Ojca, Syna,
i ponad-wiekami
hymnów Ducha Świętego.

Dialektyka nieskończonego. IV. Łaska. Wiersze Nowe. Epikleza. Hymn

O Duchu
Święty, Święty
zstąp;
Ty Wstrząsający —
porażasz nas światłem zwycięskim
niezasłużenie
i, do wnętrzości,
aż się kurczymy żarliwie
ze wstydu
i miłości nowej,
jakby nie przeczuwanej, —
Skarbnico Życia
ponad wszystkie śmierci.
O Duchu Święty,
chcę wypowiedzieć, —
najsłodszy
Oswobodzicielu,
Wietrze Wyzwolenia

podmuchami Prawdy; —
oto na klęczkach
rozłożony
do drgającego nadzieją prochu oczekuję Cię
i oddycham
w Twoim muśnięciu.
Dlatego jestem,
jak nigdy dotąd
nie wymarzyłem nawet, w konsystencji
Twych uwielbionych Ogrodów —
przebiegających zaprawdę
od rdzenia Kosmosu
do przepaści Chwały,
przebogatych w Twym darze,
tryumfujących najszcześliwiej
po zbawione wieki
sercem
Bożej Jasności.
Łamie się wszelkie prawo,
płoszy się dobro
wypracowane w trudach, —
jarzy się teraz straszliwy
słup Twojej woli, —
słońce uciekło zawstydzone
przed Twym oddechem
przebóstwiającym niewyobrażalnie
nas —
pielgrzymów
z Twojego rozkazu.

Zstępujesz Światłości
i pogrążamy się
w Istnieniu, które jest Pięknem,
w Pięknie, które jest Dobrocią,
w Dobroci, która jest Mądrością,
w Mądrości, która jest pełnią
bezgranicznej Wolności;
pogrążamy się w Wolności, która znów
jest Istnieniem.

I tak w nieskończoność
chwalimy Cię, Panie,
Ojcze nasz,
Matko nasza.

Wiedza i łaska

Izraelu¹, przyjmij mnie;
Błogosławiony, który idzie w Imię Pańskie.
Jezua Mesjasz zbawił świat
nie ma na Nim żadnego grzechu.

13 lutego 1995

Wiedza i łaska

Syn Człowieczeństwa
Umiłowany i Wybrany
Syn Boży i Święta Boża Rodzicielka² —
jakie to prawdziwe
tej samej Natury myślenia
samo przez się.

6 kwietnia 1995

¹ Por. Iz 2, 1-5

Mt 19, 27-30

Rz 11, 25-36

Ap 21, 1-14

² Por. Iz 7, 14-15

Łk 1, 26-38

Wiersze Nowe. Kto, co

To nie Kościół
zostanie na marginesie
i nie świat zostanie na marginesie,
tylko grzeszni ludzie
pozostaną, —
ale tych,
znowu Chrystus miłośnie ukochał —
w jednym świecie,
i w jednym Kościele.

Hosanna¹

Hosanna

Hosanna

(koniec zapisu audycji)

¹ Hosanna po armejsku może oznaczać:
"Chwała niech będzie".

poezja wyjścia

część III
epilog. kres...

Wiedza i łaska

Doświadczenia duchowe jednostek ludzkich
ich historyczne zdobycze,
wiedza i łaska się zsumują.

Wszyscy dla każdego
każdy dla wszystkich.
Taki jest skarbiec
duchowy ludzkości
skonstruowany przez Boga.

Nie tylko, że Bóg nie skonstruował
substancjalnego piekła
ale przeciwnie skonstruował
skarbiec duchowy ludzkości
i taka jest ostateczna prawda
o Bożym piekle.

Piekło od Boga
to tylko ciemne strony
Wielkiej Spirali światła i ciemności —
ciemne strony drogi.

2 sierpnia 1992

Wiersze Nowe. O prawie stworzenia

Chodźmy z pokorą po ziemi,
nie mimowolnie, —
jak kobieta brzemienna
czekając na rozwiązanie.

Jesteśmy tu tylko —
prochem
i przemienieniem,
Stwarzaniem się

zamysłów
przedwiecznej Miłości.

Odcisk stopy człowieka jest święty,
jest wcieleniem się wizji
samego Boga.

* * *

Tylko Bóg potrafi
cały świat przytulić i ucałować;
ale i człowiek dużo może:
wyprodukować piekło dla innych
i dla siebie:
albo przybliżyć początek nieba, już tu, na Ziemi.
To bardzo dużo może.

Wiersze nieograniczone, drugie

Gdy myślę o toporach i krwi, —
Boże nie wytrzymaj tego!,
„dosyć napatrzyłeś się na mękę świata”.

Zaprowadźmy sprawiedliwość na Ziemi,
utwierdźmy pokój.

Bądź wola Twoja jako w niebie tako na ziemi.

Wiedza i łaska

Logiczną odpowiedzią
na nieistnienie Boga
jest postawa nadczłowieka Nietzschego
i Smierdiakowa — Dostojewskiego.
Ale sprawdźmy.
Ale sprawdźmy
ale zbadajmy.
Hitler i Stalin
owoce ich były jednakowe
owoce są jednakowe.

Wiedza i laska

Ładne są chmury
Bóg w nich mieszka,
ładne są drzewa
Bóg w nich mieszka
i w naszych domach
też Bóg mieszka.

Widziałem Go raz
w więzieniu na Mokotowie
czy na Białołęce, nie pamiętam:
Siedział na koi, Siedział na koi
i Czuwał,
Patrzył
i Pocieszał mnie.

24 czerwca 1992

W 1968 r. Mariusz Miński został zatrzymany z ulotkami w Warszawie. Skatowany i uwięziony, przechodził ohydne śledztwa. Uwolniony - nigdy nie został zrehabilitowany.

Wiedza i laska

Mówił mi,
a ja słyszałem Jego słowa:
będzie Apokalipsa,
ale Apokalipsa Miłości i Miłosierdzia,
Radości i Przebaczenia.
Przebaczenia

Wiersze Nowe. Dialektyka nieskończonego. I. Upadek

Profesorowi Kazimierzowi Dąbrowskiemu
dedykuję z miłością

Za dużo chciałeś. —
Jedność w doskonałości!
jest wielką niemocą
urzeczowionej materii;
totalny człowiek
piękna i dobra —
może jeszcze większy
w porządku goryczy
niż Mít o człowieku,
został się pośmiewiskiem:
na wytęsknionym niebie...
pogromu możliwości

i Ziemi chleba.

Co cię zdradziło?
rachityczny listek
z najdotkliwszego przecież
drzewa wiadomości
niedoprzebóstwienia —
tyle znaczył, co lasy —
jednowymiarowe,
o strukturze poziomej
samyh przez się
cieni.

I ty zdradziłeś:
bezwarunkową logikę życia —
logikę śmierci
uprzedmiotowionej.

Horyzonty brzóz,
berlińskie topory, hurysy
i pierścienie światła
niczym są, jałowością
wobec pierwszeństwa
znaczenia Człowieka —
w tej dialektyce
wyniszczenia, wolności i kłamstwa.

Nic naprzeciwno.
Dostatecznie chciałeś
i prawdomównie, —
jak dzieci
nie wytresowane jeszcze do bebeczków
pokornej akceptacji
skończoności nieogarnionego.

Teraz
grozą nieprzejednania
samo-dławiającej się woli,
przypisanej na ślepo,
przykutej widomie
do prawa spełnienia i wypełnienia
kategorycznej
doskonałości gatunku — /w swym ponadumyśle/ —
mieszkańcy myśli wyludnili duszę.
Zostawiając na pastwę:
nagi rdzeń życia, — ożywione mięso

rodzące wirtualnie ze swych maszynarii,
tak opuszczonych,
równoważność pustki.

Ta pustka, tylko,
zwie się: —
schizofrenia.

Masz teraz ją zamiast boskości.
Hybris?¹
Niezawisłe jak Bóg nieistnienie.

Wiosna nie kwitnie
i zima nie ziębi
na pogorzeliiskach ostatecznych bitew.
Twoi najbliżsi opuścili ciebie,
w godzinę próby —
śpiąca królowna zbiegła cichaczem
na plewę pastwisk
nieznaczącego miłowania, —
jeszcze znajomy pies podbiegał
licząc na wsparcie.

Nie masz już nic
osaczony
poza tchnieniem życia
i wibracją śmierci
nadspodziewanie —
w realnym Hadesie,
w uwierzytelnionym teraz
pomroku Szeolu.

To schizofrenia,
zawsze możliwa
i na podorędziu
/ale w świadectwie
czystej — odpowiedzialności/
wyjęła cię żywcem
z myśli, uczuć i rzeczy:
przeźroczyściego,
nietykalnego,
bez siebie,
tak ustanawiając:
sprawiedliwość poprzez nieobecność, —
nieuczestniczenie
w powszechnej miernocie
pozorów, imitacji
namiastek, surogatów —
definitywnej kołowacizny.

Tylko w pamięci — niepokój,
jakby coś było — kiedyś,
za widnokretem.

Ale wiedziałeś, niestety, —
już to zawczasu przewidziałeś,
że, za widnokretem,
jak gdyby nic
kryguje się drugi
oczodół widnokretem.

Wzywałeś więc po imieniu
wszystkich znanych ci bogów i ludzi —
niepotrzebnie.

Teraz leżysz
w prostym
jak osiem błogosławieństw
wypełnieniu,
twarzą do ziemi,
obmacując wokół
laską ociemniałego,
we wszawym przytułku
głucho-niemych rzeczy.

Hiob miał się lepiej
przy tobie
Biedaczyna z Asyżu
byłby bogaczem.

I wy przechodźcie
idący pielgrzymi
choćby nie kłamiąc
płomieniowi życia, —
gdyby i nawet
w niedomówionej — tutaj
ekonomii dróg
nie było nic
poza upadkiem

to jednak zawsze
bydlęcym
i ludzkim upadkiem.

¹ Hybris (gr.) - nieposkromiona pycha, zuchwałość

Dialektyka nieskończonego. II. Droga. W żywym strumieniu istnienia

Ponad skłębieniem wód, ponad ciężarem ziemi
miłość *wywierca*, nas w płomienie,
w światłorosnący ogień.

W odmiecie przemijania
zachłannym węzem konieczności
inny już Czas wykształca.

Miłość jest odwołaniem, —
wybawieniem od pełzania, —
nieogarnionego
przekleństwa wegetacji —
na widnokręgach spodlenia
poddaje nam skrzydła do lotu.

W prawodawstwie świata,
w jego rdzeniu, odbiciu
więziennym
jest ona wywołaniem
Nowych horyzontów —
także nową i niezgłębianą
siłą
tryska w tych pustkowiach,
jak owocem spojrzenia
przemieniającego.

Przejawia się w ciele pięknymi rytmami, tak niepodobnymi
przypadłościom sarks,¹ — tym
zjawianiem się totalnym
ludzkiej cielesności, owego mięsa
małopojętnego
w nieujarzmionych
wielkościach myślenia;

to miłość jedynie
podnosi strzeliście
samoostrza duszy —

do królestw zwycięskich
i Miast upragnionych.

Sprawność miłości,
jej jakość
silniejsze są
niż pastwa śmierci,
moc miłości jest jakby równa życiu.

Jest ona naszą
bogopodobną potencją.

Miłość jest ostatecznie
szczęśliwym spełnieniem
wolności człowieka i materii ludzkiej, —
będzie spoiwem wszechjedności.

Zaprzysiągłem sobie: podaruj mi miłość
bez miłości zeszywnij i przetocz się w ziemię.

¹ Sark (gr.) - mięso, ciało

Dialektyka nieskończonego. III. Przejście. Wiersze Nowe. Posłuszeństwo nadziei

Stare to błędzisko, wreszcie, może jedyne,
wylęgłe gdzieś w jaskini Cro-Magnon, na skalnych ścianach,
narzucić Ponadludzkiemu wizję swojego zbawienia, —
to tak, jak gdyby zbawiać Jego samego.

Dlatego Ci się poddam, Boże, —
jak ciekły воск, jak się oddaje szmatka
wmierzwiona w bębnie potwornej wirówki;
nie będę,
abym był, —
już nawet
nie z obolałej miłości do Ciebie, —
ale z rozmysłu rachunków,
z premedytacji pokory.

Poślij mnie, jak sobie zechcesz
na pośmiewisko,
zepchnij mnie do więzienia
i nakaż mnie stracić, —
utwórz mnie sobie, w końcu,
człowieczkowskim robakiem
rozedrganym w pręgierzach
gromowładztwa bogów i ludzi:

Będę z bólu płakał,
lecz będę się cieszył —
ponieważ
jota w jotę, koma w komę
samą doskonałością
i Syjonem piękna
są ciernie na skronie, na oczy
Twojej woli.

Dialektyka nieskończonego. IV. Łaska. Wiersze Nowe. Epikleza. Hymn
(zamieszczono w :-- poezja wyjścia -część II-- zapis poetyckiej audycji w
Radiu Józef)

Wiersze Nowe. Przejście. Struktura

Nic nie zastąpi pustki po człowieku,
po miłości.
Bóg jej nie wypełnia.

Obywatele
pustyni!
Bóg tylko leczy krawędzie rany
od takiej pustki.

Nie, żeby wybrać zło albo dobro —
ale napięcie bez końca:
między każdym dobrem —
każdym większym dobrem

do rozwiązania się
nocy pleromy,¹
południa zmartwychwstania.

¹ Pleroma (gr.) – pełnia

Poezje Wyjścia. Złączyciel

On nas hoduje sobie,
jak ojczysko, lekarz,
położna i kochanka.

Te pijawki, chociażby,
czy nie Bóg je nastął:
by spijały krew brudną
zamętu oddzielenia?

Ile nie wiemy jeszcze,
jak nie przejrzelśmy:
o miłości Boga
na mgnienie historii.

Poezje Wyjścia. Z trzech

- 1) Prawda! Tylko nas Prawda wyzwoli, —
do siebie samych;
- 2) Z większej światłości, i wzięta — jeszcze wspanialej,
niż kręte „teraz”;
- 3) Nie inna,
lecz bez reszty,
w Jezusie Chrystusie, —
o Królestwie.

* * *

Nie będziesz służyć pieniądzom
nie będziesz się uśmiechał pokornie
do swoich zwierzchników —
będziesz służył poddanym sobie,
zależnym od ciebie
i słabszym.

Wiersze, które powinny być napisane

Kiedy wszystko stanie się jasne
kiedy wszystkie ścieżki będą wyprostowane —
Izrael¹ powie:
Błogosławiony, który idzie w Imię Pańskie.
Temu służy i moja poezja

Wiersze nieograniczone

Do nóg Ci się ścielę
za to, że istniejesz.
Rób z nami co chcesz —
przecież robisz z nami co chcesz. —
Ale dziękuję Ci za to tylko, że istniejesz.
I spodobała się Bogu ta wypowiedź —
i spytał „co chcesz”?
Bądź ze mną tak,
jak chciałbyś być z całym światem.

¹Por. Iz 2, 1-5
Mt 19, 27-30
Rz 11, 25-36
Ap 21, 1-14

KAZIMIERZ DĄBROWSKI

Posłanie do Nadwrażliwych

Bądźcie pozdrowieni, Nadwrażliwi
za waszą czułość w nieczułości świata, za niepewność — wśród jego pewności
za to, że odczuwacie innych tak jak siebie samych zarażając się każdym bólem
za lęk przed światem, jego ślepią pewnością, która nie ma dna
za potrzebę oczyszczania rąk z niewidzialnego nawet brudu ziemi
bądźcie pozdrowieni.

Bądźcie pozdrowieni, Nadwrażliwi
za wasz lęk przed absurdem istnienia
i delikatność niemówienia innym tego co w nich widzicie
za niezaradność w rzeczach zwykłych i umiejętność obcowania z niezwykłością,
za realizm transcendentálny i brak realizmu życiowego,
za nieprzystosowanie do tego co jest a przystosowanie do tego co być powinno
za to co nieskończone — nieznanne — niewypowiedziane
ukryte w was.

Bądźcie pozdrowieni, Nadwrażliwi
za waszą twórczość i ekstazę
za wasze zachłanne przyjaźnie, miłości i lęk
że miłość mogłaby umrzeć jeszcze przed wami.

Bądźcie pozdrowieni
za wasze uzdolnienia — nigdy nie wykorzystane —
(niedocenywanie waszej wielkości nie pozwoli
poznać wielkości tych, co przyjdą po was)
za to, że chcą was zmieniać zamiast naśladować
że jesteście leczyli zamiast leczyć świat
za waszą boską moc niszczoną przez zwierzęcą siłę
za niezwykłość i samotność waszych dróg
bądźcie pozdrowieni, Nadwrażliwi.

Prof. dr hab. Kazimierz Dąbrowski (1902-1980), wybitny polski uczoney, lekarz, psycholog, filozof i humanista - wielki przyjaciel człowieka.

„Posłanie do Nadwrażliwych” z artykułu B. Urbankowskiego, *Człowiek, który rozumiał poetów*,

„Poezja” 1985 nr 11

Witam: Panią Panią Mariam,
Dziękuję za listy i za wszystkie
wspomnienia Pana po wsi.
Widzę, że Panu bardzo zależy
na tym, abyśmy się poznali.
Proszę o przesyłanie mi
wskazówek do Aleksandra; to bardzo
wspaniałe. Jestem i w tym, co Pan
- jak Pan jest wole - b. ciekawie pytać.
Wszystko serdecznie
Aleksandra 13/IX-80

List prof. Kazimierza Dąbrowskiego do Mariusza Miłskiego

Aleksandrów 13 września 1980